

Devendra Banhart

'Mala'
Nonesuch/Warner

In vergelijk met 'What Will Be', z'n soms wat overdadige indie popplaat uit 2009, klinkt het nieuwe album van Devendra Banhart, de weinige spelereien niet meegerekend, opvallend sober en bedaard. 'Mala' is net zoals veel vroege hip-hopplaten opgenomen met een old school tascam-recorder en dat leidt tot een open en sobere (retro)productie die opnieuw

naar de essentie gaat. Een goede zaak, zeker omdat de tracklist van Banharts achtste album ook meer samenhang vertoont dan de los-uit-de-pols-platen uit zijn beginjaren. 'Mala' is een heel natuurlijk album waarop verse Banhart-essentials ('Daniel', 'Never Seen Such Good Things') het gezelschap krijgen van dromerige sfeertjes, Caetano Veloso-knipogen én een duet met zijn nieuwe vlam Ana Kras: check zeker 'Your Fine Petting Duck' als je Banhart in het Duits wil horen zingen. Heel fijn en puur werk. (bvm)

A Hawk And A Hacksaw 'You Have Already Gone To The Other World: World Music Inspired By Paradjanov's Shadows Of Forgotten Ancestors', 2cd

LM Duplication

In 2012 ging A Hawk And A Hacksaw de hord op met een live-sound-track voor Sergej Paradjanov's film uit 1964. Uit die sessies is deze 'You Have Already

Gone...' voortgekomen, een album dat het duo Jeremy Barnes en Heather Trost van hun meest veelzijdige kant laat horen. Uiteraard voeren de snijdende en snerpende, in bakken melancholie gedrenkte violen de bovenhand en zijn de Balkan-invloeden een vast gegeven, maar de veelzijdigheid aan invloeden en instrumenten en de brede waaier aan (sub)genres die in de composities worden verwerkt, zijn weer van een adembenemende schoonheid. Gelijkgestemde ziel en streekgenoot Zach Condon van Beirut mag dan stilaan verder en verder wegebben van de Oost-Europese invloeden, A Hawk And A Hacksaw neemt de luisteraar album na album verder mee op verkennings- en ontdekkingstocht door de steppen, bergen en dalen van Centraal- en Oost-Europa. Ze zijn en blijven een Mont Ventoux: op eenzame hoogte en vooral: buiten categorie! (mc)

William Adamson 'Under An East Coast Moon'

Brownwood/ N.E.W.S

Met 'Under An East Coast Moon' heeft William Adamson een topologische travelogue gemaakt. Omdat de muziek veel weg heeft van Tom Waits ('Burial

Blues'), vroeger werk van Lanegan ('Poacher') en Dr. John, zou je zweren dat ze het heel de tijd over New Orleans hebben of een ander muzikaal hooggebied. De perstekst leert ons echter dat ze zingen over een klein gebied aan de Eastern Horn of England. Gevaarlijk en mooi, dat moet het er in ieder geval zijn, én katholiek want tijdens het mooie 'Laxfield Blasphemy' ziet ons zesde zintuig wulpse plattelandsmeiden giechelend naar de kerk snellen. In de verte horen we soms de stad en de industrie wenken of priester Daens oreren. William Adamson laat op een vreemde manier het verleden doorspelen en dat levert een verdomd intrigerende plaat op. Aanrader! (jdb)

Otti Albiez 'Bubby Tone II'

Barely Breaking Even/V2 Records

"Music, Song, Word, Beat". Ziedaar de mission statement op de facebookpagina van de in Malaga geboren en in Engeland residing singer-songwriter Otti Albiez. De sterkte van 'Bubby Tone II' (de opvolger van debuut 'One') zit hem in de eenvoud en uitgekende zanglijnen. Akoestische miniaturtjes (denk aan Fink en de latere platen van Tunng) met een licht psychedelische toets en sporadische beats/percussie ('The Others Are Identical'/'The Best Thing Ever') leveren een aangenaam en minimaal chillplaatje op. (bvm)

Alessi's Ark 'The Still Life'

Bella Union/Coop/V2

Zelfs zonder de geslaagde cover van The National ('Afraid Of Everyone') is 'The Still Life' een fijn derde plaatje van Alessi's Ark. De Britse Alessi Laurent-Marke (22) heeft namelijk nog altijd dat ontwapenend mooie stengeluid (zo ergens tussen Laura Marling en Nina Persson) en haar heldere, zuivere en warme songs komen ook tot hun recht in de handen van de Amerikaanse producer Andy Lemaster (zie: Drive-By Truckers, Bright Eyes). (bvm)

And So I Watch You From Afar

'All Hail Bright Futures'
Sargent House

ASIWYFA moest het voor de nieuwe plaat 'All Hail Bright Futures' met een lid minder stellen maar laat dat niet aan het hart komen. De band klinkt opgewekter dan ooit en de hyperkinetische postrock-aanpak boet niks aan geestdriftigheid in. En toch zijn de leden iets kwijt geraakt onderweg: sterke songs. Op enkele uitzonderingen na, moeten we vaststellen dat het boeltje niet kleeft terwijl het je normaal omver blaast. Tijd om te herbronnen? (eb)

Ólöf Arnalds 'Sudden Elevation'

One Little Indian Records/Konkurrent

De IJslandse schone, Ólöf Arnalds (jawel, de nicht van Ólafur Arnalds) brengt twaalf sprookjesachtige folksongs, voor het eerst helemaal in het

Engels. Muzikaal is ze verwant aan Joanna Newsom en zelfs Kate Bush (die stem). Haar zoetgevooidde stem sluimert zachtjes totdat ze pijsnel de hoogte inschiet en rijkelijk overgoten wordt met

allerlei muziekinstrumenten. Alsof je je in groot sprookjesbos bevindt waar elfjes het pad verlichten, kinderkoortjes vrolijk zingend rondwandelen en Arnalds de *fairy godmother* is. Ongeveer precies die sfeer roept haar unieke sound op. Schön! (ne)

Atom TM 'HD'

Raster-Noton/Kompakt/N.E.W.S.

Duitsler Uwe Schmidt vormt een eigen experimenteel ecosysteem op z'n eentje. De man opereert onder een vijftigtal (!) aliassen, met het prettig-latino-elektro-

nisch-gestoorde Señor Coconut als bekendste exponent. Een heel ander paar mouwen is deze Atom TM. Altijd uitkijken met het rondstrooien van taai schoenzolen als *avant-gardistisch* en *postmodern*, maar voor één keertje mag het. Ter hoogte van 'Empty' neuzelt een vocoderstem bijvoorbeeld "empty V", hier uitgesproken als "MTV". Gevolgd door een schenenschopper aan het adres van het selecte clubje *major* platenlabels: 'Stop Imperialist Sound', inclusief de geweldige frase *corporate sound in dolby surround*. Referenties richting Kraftwerk, Anthony Rother en vroege Jamie Lidell – die hier overigens komt bijklussen als gastzanger – springen spontaan voor het netvlies. 'HD' is een halsbrekende Super G-slalom langs gestripte elektro-robotstemmetjes, met een laagje retro-futuristische punk-attitude erbovenop. Ter illustratie verscheen Schmidt vorige maand bijvoorbeeld op de cover van het Duitse Debug-magazine – heel sober in het zwart, met een gouwe ouwe floppy-diskette subtiel uit z'n ene broekzak priemend. Classy. (fp)

Aufgang 'Istiklaliya'

Infiné/V2 Records

Aufgang bestaat uit twee klassiek geschoolde componisten en een drummer. Francesco Tristano is een van die pianisten. Hij brengt normaal gezien pianoconcerten van Bach en Aufgang is zijn nevenproject. Bijgevolg gooit hij het over een volledig andere boeg. Aufgang brengt namelijk pianomuziek voor de technogeneratie. Vervang arpeggiosynths door klassieke piano en u beseft dat dat niet eens zo vreemd is. De pianoriffs worden bovendien voorzien van stevige drumbeats en synthesizers. Het resultaat is een best originele mix van krautrock, techno en klassieke muziek. Origineel, inderdaad, maar ook nogal emotioneel. Aufgang is erg conceptueel

en voelt net iets te veel aan als *het never-project waarin we speciaal doen* waardoor het album een gimmick doet vermoeden. Interessant project, maar we zijn niet volledig overtuigd. Dan vonden we DAAU toch een stuk overtuigender. (dm)

Asaf Avidan 'Different Pulses'

Telmavar/Universal

In 'Different Pulses', z'n eerste soloalbum zonder The Mojos, blijft Asaf Avidan trouw aan zijn rock/folk/blues inclusief Janis Joplin-stemmetje. Maar hij mengt er meer elektronica, beats en Balkansounds doorheen, waardoor de plaat een stuk toegankelijker wordt. Wat niet wilt zeggen dat het allemaal super, wauw en "joepie, een nieuwe van Asaf!" wordt. De titel- en openingstrack lijkt onmiddellijk het hoogtepunt waarvan de rest slechts een flauw afkooksel is. Het geheel klinkt als een haperende plaat die op constante repeat staat. Gelukkig wordt ie wel stukken beter na een aantal luisterbeurten en begin je vanaf dan ook spontaan mee te zingen. Voor mensen met veel tijd en geduld dus. (mj)

Baby Guru 'Pieces'

Inner Ear/V2 Records

Probeer Griekenland in te beelden zonder aan sirtaki, economische crisis of dikke zwarte snorren te denken. Lukt het? Ons ook niet, vandaar dat we het

Griekse Baby Guru misschien zo verrassend vinden. De groep betreedt nochtans de platgetrapte paden van de psychrock uit de sixties. Hoe kan het ook anders als de bandleiden namen dragen als Prins Obi, King Elephant en Sir Kosmiche? Het trio weet ons in ieder geval ook op muzikale wijze te begeisteren. De sixties sound en experimentele spelerei wordt gekanaliseerd in uitstekende popsongs. Meer nog, dit is van het beste dat we in het genre hoorden de laatste jaren. Baby Guru blijft erg trouw aan de beginselen van het genre, maar nooit worden we er moe van. Erg leuke ontdekking! (dm)

Aidan Baker 'Already Drowning'

Gizeh

Fans van het dronegeweld van Nadja kennen de naam Aidan Baker misschien al. Voor wie dat nog niet het geval is: nu is het moment. Solo gaat hij beduidend